

Müslüman Sisteme Muhalif Olmakla Mükelleftir!

Ali Kaçar

- 1) 28 Şubat sürecinde sistemin öncelikli düşman konumuna oturttuğu İslami kimlik sahiplerinin Türkiye’de sisteme yaklaşımları ve ilişkileri nasıl bir dönüşüm geçirdi?
 - 2) AK Parti döneminde Müslümanların muhalif söylem ve tutumlarını büyük ölçüde terk ettiklerine dair iddiaları nasıl değerlendiriyorsunuz?
 - 3) AK Parti iktidarıyla birlikte sistemde geniş çaplı bir değişim yaşandığı görülmekte. Bu olguya rağmen Müslümanlar açısından yine de muhalif olmak bir zorunluluk mudur?
- Evetse → Neye, niçin ve nasıl muhalif olmalıyız?*
- 4) 15 Temmuz sonrasında Türkiye siyasetinde ve toplumsal yapısında yaşanan gelişmelere ilişkin olarak muhalif kimlik ve söylemin öncelikle gündemleştirmesi gereken konu başlıkları neler olmalıdır?

1- 28 Şubat sürecinde ‘mütedeyyin’ halk, darbeci generaller tarafından düşman konseptine oturtulmuş, okullardan, üniversitelerden ve kamu kurumlarından uzaklaştırılmış, adeta sürekli avına tabi tutulmuştur. Kamuda ve askerî kesimde çalışan binlerce insan yargısız infaza tabi tutulmuş, en masum, en tabi hakların bile yerine getirilmesi engellenmiş, hatta terörist damgası ile yüzlerce insan zindanlara atılarak kimileri de idamla yargılanmıştır. Bu baskı ve zulümler nedeniyle o dönemlerde yapılan anketler, halkın sivil ve askerî oligarşik güçlere duyulan güvenin en alt seviyelere kadar indiğini göstermekteydi.

2002 yılına gelindiği zaman sistem tıkanmış, toplum ideolojik ve etnik kamplara ayrılmış, bankaların içi boşaltılmış, kısacası ülke sosyal, iktisadi, askerî ve siyasi olarak çöküşün eşiğine ge(tiri)lmıştır. Bu süreç, AK Parti’nin 2002 sonlarında iktidara gelmesine kadar sürmüştür. AK Parti’nin Kasım 2002’de iktidara gelmesi sisteme derin bir nefes aldırılmıştır. Nitekim iç ve dış destekle hatta olmazlar oldurularak AK Parti iktidarının önü açılmış ve devletten ve kurumlarından uzaklaşan, hatta düşman haline getirilen halkın da devlete olan tepkisi bu vesileyle yumuşamaya başlamıştır. Çünkü baskılardan, gece baskınlarından, suçsuz yere gözaltına alınmalardan usanan halk bir kurtarıcı olarak AK Parti’ye sarılmak zorunda bırakılmıştır. Böylece halk, ölüm gösterilerek sıtmaya razı edilmiştir. AK Parti, her ne kadar Millî Görüş geleneğinden gelenler tarafından kurulmuşsa da ‘Millî Görüş’ gömleğini çıkarttığını, ‘İslamcı bir parti olmadığını’ belirtmesine rağmen halk, onların bir kısmının hanımları örtülü diye, dinî bir parti olduklarına inanmış hatta birçoğu sırf Allah rızası için bunları olanca gücüyle desteklemeye devam etmiştir.

Sistem içi mücadeleyi uygun görmeyen, demokrasiyi, partili mücadeleyi akidevi açıdan değerlendiren -az sayıda da olsa- İslami gruplar, 28 Şubat sürecinde daha da bilenmiş,

düşüncelerini ve mücadele tarzlarını daha da muhkemleştirmişlerdi. Ancak bu süreçte artarak devam eden zulümler, gece baskınları, gözaltılar, zindanlar ve mücadele alanlarının gittikçe daralması kimi İslami grupları düşünmeye, yapıp ettiklerini gözden geçirmeye sevk etmiştir. 2002’de tek başına iktidar olunca da AK Parti’ye ve dolayısıyla sisteme yönelik geçmiş söylemlerinden vazgeçmeye başlamışlardır. Hatta kimileri de demokrat olduklarını, demokrasinin tek kurtuluş reçetesi olduğunu söyleyerek geçmiş söylemlerinden dolayı nedamet getirmişlerdir. Yerel ve genel seçimlerde aday olmalar, makam, mevki ve ihale peşinde Meclis koridorlarını aşındırmalar sıradan olaylar haline gelmiştir. Hele AK Parti yöneticilerinin 2007’de 27 Nisan e-muhtırasına karşı dik durması bu kesimleri AK Parti’ye dolayısıyla da sisteme entegre etmiştir. Bundan dolayı bir sıkıntı da duymamışlardır. Ve gittikçe İslami kesimler bağımsız, özgün tavırlarını kaybetmiş ve -önce başbakan sonra cumhurbaşkanı olan- Erdoğan’ın konuşmalarıyla tatmin olmuş; İslami mücadeleyi de ona havale etmişlerdir.

2- Bilindiği gibi demokratik sistemlerde -hatta (krallıklar hariç) bütün beşerî sistemlerde- siyasi partiler, var olan sistemin olmazsa olmaz organlarıdır. Bu sistemler, bu organlar vesilesiyle meşruiyet kazanmakta ve varlıklarını devam ettirmektedirler. Ve bu yolla da egemen kapitalist ve oligarşik güçler, kolaylıkla kendi otoriter ve sömürü yönetimlerini devam ettirebilmektedirler. Zaten siyasi partiler, bu iç ve dış sömürgeci ve totaliter güçlerin içeride ve dışarıda- kendi sömürülerini devam ettirebilmeleri için sadece birer araçtır. Bu durum, Türkiye’de, Mustafa Kemal döneminden beri hep aynı olagelmıştır.

Her dönemde, bu militarist güçler muhaliflik potansiyeli taşıyan -İslami- güçleri halk nazarında itibarsızlaştırarak terörize etmeyi de çok iyi becermişlerdir. Aynı şey 28 Şubat sürecinde de gerçekleştirilmiştir. Muhalif güçler ve hatta bütünüyle halk, baskıyla, dayatmayla, yargısız infazlarla ve faili meçhul cinayetlerle susturulmuş, ölüm gösterilerek sıtmaya razı edilmiştir. AK Parti 2002’de iktidara gelmesiyle Batılı güçlere dayanarak ülkedeki oligarşik ve egemen işbirlikçi güçlere rağmen gerçekleştirdiği reformlar dolayısıyla kimi -İslami- muhalif gruplar tarafından kabul görmeye ve desteklenmeye başlanmıştır. AK Parti, 2002’den 2007’ye (hatta 2010’dan sonrasına) kadar liberalleri yanına alarak attığı adımlar ve özellikle de 2007’de e-muhtıraya karşı dik duruşu muhalif İslami grupları da yumuşatmış ve kendisine yakınlaştırmıştır. Hele Ocak 2009’daki ‘One Minute’ ve 2010’daki Mavi Marmara olayı, kimi İslami grupları AK Parti’ye daha çok yaklaştırarak eski radikal söylemlerinden vazgeçirmeye zemin olmuştur. Bu tarihe kadar partiyle (sistem içi yollarla) İslami mücadele verilemeyeceğini, partiye oy vermenin küfür olduğunu söyleyenler 2010 yılının 12 Eylül’ünde yapılan anayasa değişikliği referandumunda bu söylediklerini unutmuşlar, anayasa değişiklik referandumunu destekleyerek AK Parti’nin yanında yer almışlardır. Böylece önceleri devletten ve siyasetten bağımsız ve dahası sistemi ve sistem içi mücadeleyi reddeden hatta küfür olarak gören muhalif kimi İslami gruplar (cemaatler) bu dönem itibarıyla AK Parti’yi sahiplenmişler, dolayısıyla da sisteme muhaliflik söylemlerinden vazgeçmişlerdir. Zaman zaman gerek eylemsel ve gerekse teorik olarak gösterdikleri muhalif tavırları ise sistem içi muhalefet olmaktan başka bir anlama gelmemektedir.

Anayasa referandumu AK Parti’yi dolayısıyla da sistemi sahiplenme noktasında bu İslami gruplar için bir milat oluşturmuştur. Düne kadar ıkına sıkıla AK Parti’nin, laiklere, Kemalistlere karşı desteklenmesi gerektiğini kısık/alçak sesle söyleyenler, bu referandumdan sonra artık aleni bir şekilde söylemeye, hatta savunmaya ve destek vermeye başlamışlardır.

Bu gruplara mensup olanlardan bazıları yerel ya da genel seçimlerde aday adayı olmuşlar, daha önce küfür olarak gördükleri Meclise seçilmek için adeta yarışa girmişlerdir. Bazılarının ise ihale almak, makam ve mevki elde etmek için aşındırmadığı Meclis koridoru ve siyasi parti kapısı kalmamıştır. 28 Şubat sürecinde gördükleri baskı ve zulümlerden dolayı sisteme ve kurumlara karşı olanlar, AK Parti iktidarı ile birlikte sanki sistem değişmiş gibi sistemi sahiplenmeye başlamışlardır. Oysa sistemde hiçbir değişme olmamıştır; Kemalist sistem bütün kurum ve kuruluşlarıyla aynen devam etmektedir. Değişen sadece AK Parti'nin öncesine göre bazı şeylerde göreceli olarak bir iyileşme olmasıdır fakat bu iyileşme sâdece Türkiye ile alâkalı değil, dünyanın genel konjonktürü ile alâkalıdır. Dünya değiştiği için Türkiye de değişmiştir. Fakat Müslümanların dinî durumlarında ve yaşantılarında iyileşme değil, tersine bozulma olmuştur.

Ne yazık ki bu gruplar 28 Şubat darbe sürecinde sağladıkları dik duruşlarını AK Parti'nin sunduğu imkânlar ve sağladığı ucuz menfaatler dolayısıyla tevhidî duruşlarını devam ettirememişlerdir. Aldıkları her ihale ve geldikleri her makam onları sisteme daha çok entegre etmiş ve hatta sistemi savunur hale getirmiştir. Bu Müslüman gruplar, artık bugün seküler, laik düşünceyi ve küfür olarak kabul ettikleri demokrasiyi içselleştirmiş ve benimsemişlerdir. 3- İçinde yaşadığımız ortamda birtakım değişimler yaşanmıştır; yollar, köprüler, hava limanları, hızlı tren gibi Batılı ülkelerle yarışacak kadar birtakım güzel gelişmeler gerçekleşmiştir. Genel olarak halk, özelde ise Müslümanlar zenginleşmiş, refah seviyesi yükselmiş, rahat ve rehavete erişmiş durumdalar. Değişimin ölçüsü herhalde sadece bu olmasa gerektir. Çünkü asıl olması gereken sistemde ve sistemin temel kurumlarında bir değişikliğin olması idi. Oysa sistemde ve sistemin kurumlarında hiçbir değişiklik olmamıştır. 1920'li yıllardan kalma jakobenist anlayışın zamanı gelince tekrar hortlayacağı asla unutulmamalıdır. Kaldı ki bu dönemde izlenen aile politikası ile aile kurumu bitmiş, eğitim sistemiyle bugün beğenmediğimiz, gelecek ile ilgili derin endişeler taşıdığımız bir gençlik yetişmiştir. Uyuşturucu, fuhuş ilkokul seviyesine kadar inmiş, ne yazık ki bu çocuklar doğu ve güney doğuda PKK'lı, Suriye'de ise PYD/YPG'liler olarak bu dönemde yetişmiştir. 2002'de 7-8 yaşında olan çocuklar bugün 20 yaşın üzerindedirler. Bu gençliğin dinle, imanla ilgileri sosyal medya hesapları incelendiği zaman açıkça görülecektir. Dindar nesil yetiştirilecek söylemlerine rağmen, bugün üniversite gençliği gittikçe deizme ve ateizme kaymıştır. Dolayısıyla geleceği, bırakın İslami anlamda, AK Parti'nin arzuladığı 'muhafazakârlık' anlamında bile dizayn edecek bir kadro yoktur, çünkü yetiştirilmemiştir. Asıl gelişme ve değişim bu alanda olması gerekirken ne yazık ki bu alanda umut verici gelişme ufukta bile gözükmemektedir. Her defasında yanıldık sözü ile bu yapıp edilenlerin vebalini bir başkasına yüklemek de mümkün değildir.

Siz laikliği, demokralığı, muhafazakârlığı, ulusalcılığı, milliyetçiliği bu kadar gündeme getirir, bu kesimlerle ittifaklar oluşturursanız bundan başka bir şey olmasını bekleyemezsiniz. Bu nedenle belirli bir süreden beri ümmetçilik anlayışının yerini milliyetçilik ve ulusalcılık, İslam'ın yerini ise ılımlı İslam söylemi almıştır. Özellikle de AK Parti iktidarı, Gülen ekibiyle çatışmaya girdikten sonra laik, Kemalist, ulusalcı, Avrasyacı ve milliyetçi güçlerle işbirliğine girerek Türkiyecilik anlamında milliyetçi bir anlayışa bürünmüştür. Bugün pompalanan ise ne yazık ki bu anlayıştır. Oysa İslam'a göre dili, rengi, ırkı, yaşadığı ve doğduğu toprak neresi olursa olsun, -81 milyon değil- ancak ben Müslümanım/müminim diyenler kardeşir.

AK Parti toplumun değişmesinde öncülük etmiştir. Ancak bu, Müslüman halkın yararına olan bir değişiklik olmamıştır. Çünkü AK Parti döneminde, Müslümanların dinî durumlarında iyileşme değil, bozulma olmuştur. Dolayısıyla sistem böyle devam ettikçe İslami kimlik sahiplerinin muhalefeti de mutlaka devam edecektir. Çünkü ‘Ben Müslümanım’ diyen herkes vahye dayalı olmayan, insanları ifsad ve dalalete götüren her anlayış ve sisteme her zaman muhalif olmakla mükelleftir.

4- a) Her ne olursa olsun bizler mutlaka kendi gündemlerimizi oluşturmamızdır. Sistemin ya da sistemin kurumlarının bize dayattığı gündemlerden kendimizi uzak tutmalıyız. Sistemden, iktidardan ve sunulan nimetlerden uzak, bağımsız kimliğimizi ve ilkeli davranışımızı tekrar yeniden el birliği ile gündeme getirmeliyiz.

b) Bağımsız, ilkeli, ilahi vahyi esas alan ve beşerî hiçbir sisteme entegre olmamış İslami grupların kendi aralarındaki ilişkiyi sağlıklı bir zemine oturmasını mutlaka ve en kısa zamanda gündemleştirmeliyiz.

c) İhtilaf ettiğimiz konuları gündeme getirmeden ve öne çıkarmadan ittifak ettiğimiz konu ve alanları geliştirebilmeyi ve genişletebilmeyi gündeme almalıyız.

d) Gençlerimizi çürüten, lümpenleştiren ve kitap okumaktan uzaklaştıran-uyuşturucu ve daha da önemlisi teknolojik- bağımlılık üzerinde kafa yormalıyız.

e) Mevcut iktidar ilanihaye iktidarda kalacak değildir. Bu iktidardan sonra kendimizi ve kazanımlarımızı nasıl muhafaza edeceğimizi konuşmalıyız.

f) İslami kimliğin en belirgin vasıflarından biri olarak tağuti sistem ve otoritelere karşı olmayı nasıl pratikleştirebileceğimizi gündemimize almalıyız.

Haksöz Dergisi Sayı: 324 - Mart 2018

Kaynak: Müslüman Sisteme Muhalif Olmakla Mükelleftir! - Ali Kaçar